

Toni Roca

En aquells temps, dies sota l'escat primitiu i una mica ingenu dels seixanta, viva encara la Marilyn i Kennedy també, el Cine Spring estava ubicat a l'avinguda o passeig, ara no ho recordo bé, de la Bonanova. Ara, a hores d'ara mateix, vull dir, aquell singular edifici presenta un altre aspecte prou diferent. Sens dubte una pizzeria, una sucursal de banc o un petit centre comercial substitueix l'entranyable cinema. A la part alta del vell Sarrià, poble amb autonomia pròpia fins al 1896, el cine Spring, dins la seva modestia i humilitat (el Bretón també a Sarrià representava una sala d'exhibició més modesta i popular) era la modernitat, la sala confortadora i confortable, la comoditat (probable) d'unes butaques fetes de teixit que em recordava les velles cadires de fusta molt habituals als cinemes de l'Eixample barcelonès.. Així podria fer la sensació, però només la sensació, confortable, que la realitat era una altra. Tot molt característic d'aquells anys. D'aquells anys delícia i esperança.

Ara que el temps ha passat puc recordar molt viu a la memòria alguns films

d'impacte i per motius diferents i diferencials. *Con la muerte en los talones* i *Diana, la muchacha del palio*. *Con la muerte en los talones* fou el primer contacte, el meu descobriment del que després seria un dels directors meus més preferents, Alfred Hitchcock. El meu enamorament d'Eva Marie Saint fou total i absolut. Tan rossa, tal alta (així semblava des del pati de butaques), tan elegant, la seva figura rere l'imperturbable Cary Grant, fou tot un descobriment que avui per avui, quaranta anys després, roman estès a la memòria.. Aquella tarda (tarda de diumenge amb tota probabilitat amb el ressò també del Carrousel Deportivo/Cadena Ser) fou de inoblidable. A l'estil i condició de *Siete novias para siete hermanos* al Central Cinema, on vaig "néixer" al musical com a gènere, com a emoció nova, com a sensació captivadora, la penetració a la meua vida de *Con la muerte en los talones* va ser definitiva.. Llavors, no sabíem (nosaltres ni tampoc gent més adulta, algún crític també), que teníem davant nostre una de les obres mestres de l'autor de *Los pájaros* o *Piscosis* i de les quals posteriorment tant i tant hem parlat.. Han parlat. I s'ha escrit, en especial al llarg del 1999, any del centenari d'Alfred Hitchcock. Però no voldria pas oblidar-me'n de l'encís d'un duo admirable format per Cary Grant/James Mason fins a les darreres conseqüències que tots sempre recordarem.

Altres films per a la evocació perpetua, és representat per *Diana, la muchacha del palio*.

Un altre descobriment, la rossa esplendorosa d'origen britànic coneguda com Diana Dors, un altre

malson de pubertat i de l'escola Marilyn Monroe. Després de l'escat de la protagonista de *Niagara* la indústria cinematogràfica, davant l'èxit fora de sèrie de la Marilyn, presentava, volia presentar, algunes semblances, algunes referències mimètiques D'altra banda, era també una mena d'alternativa, una bala a la recàmera i fer un ràpid recanvi i en cas de fallida. Hollywood ho volia preveure gairebé tot. Gairebé. Un cas molt semblant el teníam amb la Jayne Masfield, super-vamp dels seixanta, morta prematurament en accident de cotxe, als mateixos dies que moria també la deliciosa Françoise Dorleac, musa i mite (amant) de l'entranyable Truffaut. Certament. Encara que tot just abans de morir va podr protagonitzar una les millors pel·lícules d'Stanley Donen, *Bésalas por mí* amb Cary Grant.

Diana, la muchacha del palio no va passar a la història malgrat l'èxit o l'impacte del moment. Però el sentiment del record em remet sovint a la sessió en concret, quan Diana Dors i Vittorio Gassman sobre i al voltants dels bellíssims paisatges d'una Siena molt ben filmada (coloraines característiques de l'època), eren els protagonistes d'una història tan intranscendent com etèria i perfectament oblidable... menys per un servidor. ■

